

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1928

ΔΡΙΘ 8

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Αριθ. 58012 Έν Αθήναις τῆ 7 Δ)βρίου 1927

Αριθ. Γνωμοδ. 112

Ο παρὰ τῆ Δ)σει Θεησκευμάτων Νομικὸς Σύμβουλος.

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Θεησκευμάτων

Ἀπαντῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2344 ἐν ἔτ. ἔγγραφον τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν συνημμένων αὐτῷ ἐγγράφων τῆς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, δι' ὧν ἐρωτᾶται ἐὰν ἐνορία μὴ πληροῦσα τοὺς ὅρους τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ Ν. Δ. τῆς 17) 12) 923 ἐξακολουθῆ νὰ ὑφίσταται ὡς τοιαύτη, ἐφ' ὅσον καθίσταται ἀνέφικτος ἢ συμπλήρωσις αὐτῆς δι' ἐνοριτῶν ἀπ' ἄλλης ἐνορίας, ἔχω τὴν τιμὴν, σὺν τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ παρόντος, νὰ γνωρίσω ὑμῖν τὴν ἐπὶ τούτου γνώμην μου ὡς αὕτη ἀκολουθεῖ.

Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ Ν. Δ. τῆς 17 Δ)βρίου 1523 «περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ ἐφημεριῶν» καθορίζεται ἡ ἐνορία ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν οἰκογενειῶν. Κατὰ τὸ ἐδάφ. 2 τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ δρίζεται ὅτι αἱ ὑφιστάμεναι ἐνορίαὶ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὑπονοοῦντος προδήλως τὰς μὴ πληρούσας τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἀρθροῦ 1, διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 99 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον αἱ ὑφιστάμεναι ὡς ἄνω ἐνορίαὶ, κἂν ἔτι δὲν πληροῦσι τοὺς ὅρους τῶν ἀρθρων 7, 8 τοῦ Νόμου, διατηροῦνται.

Ἀντίκρου τῆς ἠτητῆς διατάξεως τοῦ Νόμου, περὶ διατηρήσεως τῶν ὡς ἄνω ἐνοριῶν εὔρηται διάταξις ἐτέρα αὐτοῦ, ὅπως δυνητικὴ ὡς δαίκεται καὶ ἐκ τῆς γραμματικῆς διατυπώσεως τοῦ νόμου ἔχουσα οὕτω, «ὅ δὲ ἐλλείπων ἀριθμὸς οἰκογενειῶν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν τιθεμένων ἐν ἀρθρ. 7 ὡς ἐλαχίστων οἰκογενειῶν δύναται νὰ ληφθῆ διὰ μεταθέσεως κλπ.». Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ὁ νομοθέτης λαβὼν ὑπ' ὄψιν ἐνδεχομένας περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ συμπλήρωσις ἐλλείποντος ἀριθμοῦ οἰκογενειῶν ἐν τινι ἐνορίᾳ ἀπὸ ἄλλης ἐνορίας θὰ ἦν ἀνέφικτος ἢ δυσχερὴς ἐξ οἷων δήποτε λόγων,

διετύπωσε τὴν ὅπως δυνητικὴν περὶ συμπληρώσεως ἐνορίας διάταξιν του καὶ ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τοῦ ἀρθροῦ 99 τοῦ νόμου ἀνεγνωρίσθησαν ὡς νομίμως ὑφιστάμεναι, χωρὶς νὰ ἐπιβάλλεται ἡ συμπλήρωσις αὐτῶν, ἐνορίαὶ χωρίων ἐλασσόνων τῶν 50 οἰκογενειῶν, ὑπολειπομένων ὡς εὐνόητον κατὰ πολὺ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι τοιούτων κατ' ἀριθ. οἰκογενειῶν, ἀγόμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὑφισταμένη ἐνορία κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ Ν. Δ. τῆς 17—12—1923 καὶ μὴ πληροῦσα τοὺς ὅρους τοῦ ἀρθροῦ 7 ἀναγνωρίζεται ὡς τοιαύτη καίτοι μὴ συμπληρωμένη, συνεπεῖα τῆς δυνητικῆς, καὶ οὐχὶ ὑποχρεωτικῆς διατάξεως τοῦ Νόμου, ἐφ' ὅσον κατ' ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου μετὰ τὴν γνώμην τοῦ Κοινοτικοῦ ἢ Δημοτικοῦ τοιοῦτου κρίνεται ἡ συμπλήρωσις αὐτῆς δι' οἷον δήποτε λόγον ἀνέφικτος ἢ προσκόπτουσα.

Ο Νομικὸς Σύμβουλος
ΧΡ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΚΑΝΘΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ

Ο Πάπας ἀκολουθεῖ τὴν πορείαν τῶν προκατόχων του. Δὲν παρεκκλίνει οὔτε κατὰ κεραιῶν τῶν παρὰ δόσεων τοῦ παρελθόντος. Εἰς τὴν τελευταίαν ἐγκύκλιον «Mortalium animos» δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ θεησκευτικὸν ἐπίπεδον, δὲν θίγει ἀπλῶς τὰ δόγματα καὶ τὴν ἐλευθεροφροσύνην, θέλει νὰ χύσῃ ἄπλετον φῶς καὶ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν προβλημάτων. Θέλει ἰδίως νὰ πατόξῃ τὰς τάσεις τῶν νεωτεριζόντων, αἱ ὁποῖαι χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸ Παγχοριστιανικὸν συνέδριον τῆς Στοκχόλμης 1925 καὶ τῆς Λωζάννης 1927 ὅπου ἔλαβον μέρος ὅλοι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι ἐκτὸς τῆς Λατινικῆς. Μετὰ τὰ συνέδρια αὐτὰ πολλοὶ Λατίνοι, κουρασμένοι ἀπὸ τὰς θεησκευτικὰς ἔριδας τοῦ παρελθόντος, ἀνεγνώρισαν ὅτι ὑπάρχει δόσις ἀληθείας εἰς ὅλας τὰς χριστιανικὰς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν εἶνε δυνατὴ ἐπὶ τῇ βάσει ὠρισμένων ἠθικῶν ἀρχῶν, ἔστω καὶ ἐὰν ἐκάστη ἐξ αὐτῶν διατηρῆ ἰδιαιτέρᾳ τινα γνωρίσματα. Κατὰ τῆς ἀντιλήψεως αὐτῆς ἐξανίσταται ἡ συνείδησις τοῦ Ποντίφηκος, θεωρεῖ εἰς τὴν ἐγκύκλιόν του μίαν μόνον ἀληθῆ Ἐκκλησίαν, τὴν Παπικὴν, καὶ τονίζει ὅτι οἱ πιστοὶ εἰς τὰ ζητήματα τῆς πίστεως δὲν δύνανται ν' ἀπο-

δέχονται τὰς ὑποκειμενικὰς τῶν σκέψεις, ὅτι αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι ἄνευ ὄρων πρέπει νὰ προσέλθουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι ὑπάρχει μία ἀπόλυτος ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια ἐμπειστευμένη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πάπα, ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Αὐτὸς δὲ ὁ συλλογισμὸς εἶνε σύμφωνος μὲ τὰ ἀνέκαθεν δόγματα τοῦ Καθολικισμοῦ. Καὶ ἐὰν μὲν ἐπρόκειτο μόνον περὶ τῆς θρησκευτικῆς ἀπόψεως, αὐτὸ δὲν θὰ μᾶς ἐνδιέφερε, διότι οἱ Λατῖνοι εἶνε ἐλεύθεροι ν' ἀκολουθήσουν τὴν στενότητα αὐτὴν τῆς ἀντιλήψεως ἢ νὰ συμμορφωθῶν μὲ τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης, ἢ ὅποια εἰς τινα σημεῖα εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀποφανθῇ καλλίτερον παρὰ τὸ δῆθεν ἀλάθητον τοῦ Πάπα. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ἐγκύκλιος θίγει ἐμμέσως καὶ τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν καὶ ἀνακινεῖ τὰ παγκόσμια κοινωνικὰ προβλήματα, ὡς εἶνε τὸ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης τῶν λαῶν, καλὸν εἶνε, νομίζω, νὰ μὴ μείνῃ ἀπαρατήρητον τὸ σημεῖον αὐτό. Ἐξηγοῦμαι. Κατὰ τὴν λατινικὴν ἀντίληψιν ἡ πνευματικὴ ἐξουσία εἶνε ὑπερτέρα τῆς κοσμικῆς. Ἐπομένως αἱ διάφοροι Πολιτεῖαι ὀφείλουν νὰ ὑπακούουν εἰς τὴν Παπασύνῃν ὡς οἱ πιστοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Ρώμη θὰ εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Χριστιανασύνῃς καὶ θ' ἀναπαριστᾷ τὴν ἀληθῆ εἰκόνα τῆς θεοκρατίας, ὡς ἄλλως τε τὴν ἐφανατάθησαν οἱ Πάπαι τοῦ Μεσαιῶνος. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε «ἄνω ποταμῶν».

Καμία δύναμις δὲν ἔμπορεῖ νὰ σταματήσῃ τὰς νέας τάσεις τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως. Ἡ λογικὴ ἐξέλιξις τῶν σημερινῶν κοινωνιῶν εἶνε ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἀπολυταρχίαν τοῦ Παπισμοῦ. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀναμφισβήτητος ἀλήθεια γίνεται ἀντικείμενον μελέτης παντοῦ, καὶ ἡ Ρώμη προσπαθεῖ νὰ συκρατήσῃ αὐτὸν τὸν ὄρον μὲ διαφόρους ἐγκυκλίους, ὡς εἶνε τοῦ «Christ-Roi», τῆς καταδίκης τοῦ «Silon», ὀργάνου τοῦ χριστιανοῦ κοινωνιολόγου Marc Sagnier, τῆς καταδίκης τελευταῖον τῆς «Action Francaise» ὡς καὶ ἡ τελευταία περὶ τῆς ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον εἶνε ἡ σχέση μετὰ τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Πολλοὶ εἶτε ἕνεκα διπλωματικῶν λόγων, εἶτε ἀπὸ ἀγαθοῦ συνειδότος ἐξέφρασαν τὴν γνώμην ὅτι ὁ Πάπας καλὸν θὰ ἦτο νὰ συμμετάσχη τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, διότι μὲ τὸ παγκόσμιον κύρος του θὰ προσέδιδε νέαν δύναμιν εἰς τὸν ὀργανισμὸν τῆς Γενεύης. Ἄλλ' ἡ τοιαύτη συμμετοχὴ φαίνεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀδύνατος, διότι ὑπάρχουν οὐσιώδεις διαφοραὶ μετὰ τῶν δύο ὀργανισμῶν. Αἱ κεντρικαὶ ἰδέαι τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶνε αἱ ἑξῆς: α.) Κατ' ἀρχὴν ὑπάρχει ἀπόλυτος ἰσότης μετὰ τῶν μελῶν τῆς, ἀδιάφορον ἂν ἐν τῇ πραγματικότητι οἱ ἰσχυροὶ ἐνίστε καταπατοῦν τὸν στοιχειώδη αὐτὸν νόμον. Ἄλλ' ὁ Πάπας θεωρῶν ἑαυτὸν ὡς τὸν μόνον κάτοχον τῆς ἀπολύτου ἀληθείας, εἶνε ἀδύνατον νὰ λησμονήσῃ τὸ παρελθόν του καὶ νὰ συζητήσῃ ἴσος πρὸς ἴσους ἔστω καὶ ἐπὶ ζητημάτων ἠθικῆς φύσεως. β.) Ὁ ὀργανισμὸς τῆς Γενεύης ἔχει καθαρῶς λαϊκὴν χροιάν μὴ θίγων διόλου τὸ θρησκευτικὸν ἐπίπεδον. Ἄλλ' ὁ Πάπας εἶνε

δυνατὸν ποτε νὰ συμμετάσχη εἰς τὰς ἐργασίας ἐνὸς ὀργανισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀγνοεῖ τὸν θρησκευτικὸν του ὄρον; γ.) Ὁ ὀργανισμὸς τῆς Γενεύης εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς τὰ σπάργανά του· δὲν ἔχουν σφυρηλατηθῆ πάγια ἀρχαί. Σὺν τῷ χρόνῳ αὐτὸς ὁ ὀργανισμὸς θὰ δημιουργήσῃ νέον διεθνὲς δίκαιον, τὸ ὅποιον βεβαίως δὲν θὰ στηρίζεται ἐπὶ τῶν δογμάτων τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Πρὸ αὐτῆς τῆς φυσικῆς ἐξελίξεως τῶν πραγμάτων τί θὰ κάμῃ ὁ Πάπας; Θὰ συμβάλῃ εἰς τὴν μελέτην καὶ προπαρασκευὴν τοῦ διεθνοῦς κώδικος, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχη ὑποχρεωτικὸν κύρος δι' ὅλου; Ἄμφιβάλλω. Καὶ διὰ τοῦτο συνεπῆς πρὸς τὰς ἀρχὰς αὐτὰς εἰς ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς Λατίνους ὀητορας καὶ θεολόγους, ὁ ἱερεὺς Yves de la Briere, ἔλεγε τελευταῖον εἰς μίαν του διάλεξιν ὅτι ὁ Πάπας δὲν θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Κ. Τ. Ε. διότι δῆθεν ἀποδοκιμάζει τὴν πολιτικὴν τῆς ἐπιβολῆς καὶ τῆς βίας· δύναται ὅμως, προσθέτει, νὰ χρησιμεύῃ εἰς τινα ζητήματα ὡς διαιτητής, καὶ αὐτὸς ὁ ὄλος συμβιβάζεται κάλλιστα μὲ τὴν ἠθικὴν του αὐθεντίαν. Ἄμφιβόλως, ὑπὸ τοιαύτας προϋποθέσεις ἡ Κ. Τ. Ε. δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπέμβασιν αὐτῆν, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ συνεργασία τῶν δύο ὀργανισμῶν πρὸς τὸ παρὸν θεωρεῖται οὐτοπία, διότι τοὺς χωρίζει ζήτημα ἀρχῶν. Ἄν ὅμως ἡ ἐπίσημος Ρώμη εἶνε ἀδιάλλακτος, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τῆς, τούλάχιστον εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν φαίνονται πειθήνια ὄργανα τῶν μεσαιωνικῶν αὐτῶν ἀντιλήψεων. Ὁ φανατισμὸς ὁλοῦν ὑποχωρεῖ. Τὰ πνεύματα τῶν Λατίνων προσανατολίζονται πρὸς καθαρωτέρους ὀρίζοντας. Αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω ν' ἀποδείξω διὰ τῶν κατωτέρω.

Δ.) Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὑπάρχει ἀπὸ τινος διακοπὴ σχέσεων μετὰ τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῆς ἐδῶ «Ἐθνικῆς Δράσεως» (Action Francaise), ὀργάνου τῶν βασιλοφρόνων. Ὑπάρχουν διάφοροι γνῶμαι ὡς πρὸς τὰ αἷτια αὐτῆς τῆς ῥήξεως. Κατὰ τινάς, ὁ θεωρητικὸς ἡγέτης τῆς κινήσεως ἐν Παρισίοις Charles Maurras δὲν εἶνε συμπαθὴς εἰς τὸ Βατικανὸν διότι εἰς τὰς θεωρίας του ἐθνικίζει, θεωρῶν τὸν Χριστιανισμὸν χρησιμὸν μόνον διότι ἐξυπηρετεῖ τοὺς πολιτικούς του σκοπούς. Κατ' ἄλλους, ὑπάρχουν λόγοι οἰκονομικῆς φύσεως, διότι ἡ «Action Francaise» ἤρρισε νὰ φορολογῇ τοὺς πιστοὺς. Κατ' ἄλλους, διότι ὁ κανονισμὸς τῆς Action Francaise εἶνε ἀσυμβίβαστος μὲ τὸν διεθνισμὸν τοῦ Βατικανοῦ. Τέλος, κατ' ἄλλους, διότι ἡ «Action Francaise» ἠθέλησε νὰ ἐκμεταλλευσθῇ ἐν σκάνδαλον ἐνὸς ἀνωτάτου ἀντιπροσώπου τοῦ Πάπα ἐν Παρισίοις. Αὐτὰ ὅλα εἶνε ὑποθέσεις· ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον προέχει εἶνε ὅτι ἀρκετοὶ Λατῖνοι, μεθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ῥῆξιν, ἀκολουθοῦν τὸν Maurras. Πρὸ τινος π. χ. (21) Ἰανουαρίου ἦτο ἡ ἐπέτειος τῆς καταδίκης εἰς θάνατον καὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ βασιλέως Louis XVI εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας τῷ 1793. Ἐγενεον θρησκευτικὰ μνημόσυνα ὑπὸ τῶν βασιλοφρόνων. Εἰς τινὰς ἐπαρχίας, ὅπου τὴν πρωτοβουλίαν εἶχεν ἡ «Action Francaise», οἱ ἐπίσκοποι ἠθέλησαν νὰ παρεμβάλουν προσκόμματα, ἀλλ' οἱ πιστοὶ ἠκολούθησαν τὰς ὑποδείξεις τοῦ Maurras.

Β.) Ἄλλοτε οἱ Λατῖνοι περιέλουον μὲ χυδαίας ὑβρίεις τοὺς ἀθέους καὶ τοὺς ἐλευθερόφρονας. Σήμερον τὰ ἦθη ἤλλαξαν. Κατ' αὐτὰς ἡ «Echo de Paris», ὄργανον τῶν Λατίνων, παραβάλλουσα τὸν Bossuet μὲ τὸν Renan ἀναγνωρίζει καὶ τὰ καλὰ τοῦ τελευταίου καὶ τονίζει ὅτι ἡ ἀνθρωπότης πρόκειται νὰ ὑποκλίνεται πρὸ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐβροντοφώνησεν ὅτι ἡ Παλαιστίνη ἔδωκεν εἰς τὸν κόσμον τὴν θρησκείαν καθὼς ἡ Ἑλλάς τὴν τέχνην, τὴν ἐπιστήμην, τὴν φιλοσοφίαν.

Γ.) Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν οἱ Λατῖνοι θεατρικοὶ συγγραφεῖς ἐτέλεσαν λειτουργίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν du Saint-Sacrement ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ Μολιέρου, τοῦ ὁποῖου ἄλλοτε ἀπηγορεύθη ἀκόμη καὶ ἡ ταφή ὑπὸ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας.

Δ.) Ἀναμφιβόλως ἐν ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα φιλοσοφικὰ πνεύματα τοῦ 17ου αἰῶνος ἦτο ὁ Descartes. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὅπου ἐβασίλευεν ἡ ἀοριστία, τὸ πνευματικὸν χάος, καὶ οἱ δεισιδαιμονίαι, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Discours de la Méthode ἐθεωρήθη ἐπαναστάτης καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὴν Στοκχόλμην. Ἐκεῖ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 35 ἐτῶν, καὶ ὁ δεισιδαίμων κόσμος ἐπίστευεν ὅτι περιεπλανᾶτο ὡς φάντασμα μεταξὺ τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν ἀπίστων. Μέρους τῶν λειψάνων του, τὸ ὁποῖον διέφυγε τὴν προσοχὴν τῶν φανατικῶν, μετεφέρθη εἰς Παρισίους καὶ μετὰ πολλὰς περιπετείας ἐτέθη εἰς τάφον παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν Saint Germain des Prés. Ὁ καθηγητὴς Richer προσπαθεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ταυτότητα τῶν ὀστέων, καὶ γίνονται αἱ κατάλληλοι ἐνέργειαι πρὸς μεταφορὰν τῶν εἰς τὸ Πάνθειον τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Οὐδεμία διαμαρτυρία ἠκούσθη ἕως τώρα κατ' αὐτῶν τῶν διαβημάτων.

Ε.) Ὡς γνωστὸν ἡ ζωτικότητα μιᾶς Ἐκκλησίας φαίνεται καὶ ἀπὸ το ἀνηχοῦν ζωντανὸν κήρυγμα. Καὶ ἐνῶ ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία περιορίζετο μόνον εἰς κηρύγματα δογματικῆς φύσεως, σήμερον συμμορφοῦται μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Ὅταν ἀκούῃ τις εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν (Notre Dame de Paris) τὸν δεινὸν ῥήτορα Père Janson, νομίζει ὅτι εὗρισκεται πρὸ ἐνὸς κοινωνιολόγου.

ΣΤ.) Ὁ ἐπίσκοπος Baudrillard, Ἀκαδημαϊκὸς καὶ πρύτανης τοῦ Λατινικοῦ Ἰνστιτούτου, παρὰ τὴν ἔδραν τῆς Δογματικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας Saint Thomas d'Acquin ἔδρουσε καὶ ἔδραν τῆς Κοινωνιολογίας ἐν σχέσει πρὸς τὸν Χριστιανισμόν.

Ζ.) Πολλοὶ Λατῖνοι, ὁσάκις πρόκειται ν' ἀνασκευάσουν τὰ χροσωκοπημένα πορίσματα τοῦ ὕλισμου καὶ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν πνευματικότητα καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, καταφεύγουν εἰς τὸν παγκοσμίου φήμης φιλόσοφον τῆς «ἐνοράσεως» (intuition) Bergson, ὁ ὁποῖος πᾶν ἄλλο εἶνε ἢ Λατῖνος.

Η.) Ἀπὸ 10 ἐπιτομῶν ἐτῶν λειτουργεῖ ἐδῶ εἰς Σύλλογον φέρον τὴν ἐπωνυμίαν «Club de France». Σκοπὸς του εἶνε νὰ ἐκλαϊκεύσῃ τὴν ἐπιστήμην καὶ νὰ λύσῃ δι' ἐλευθέρως συζητήσεως τὰ παγκόσμια θρησκευτικὰ, κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ προβλήματα. Ρήτορες διαφόρων ἀποχωρήσεων ἐκθέτουν τὰς θεωρίας των. Οἱ Λατῖνοι δὲν ἠθέλησαν ν' ἀφή-

σουν καὶ αὐτὸ τὸ πεδῖον ἀνεκμετάλλετον. Πρὸ τινων ἡμερῶν παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἀναρχικῶν ὁητόρων, ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος καὶ ὁ Abbé Jean Viollet. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἐλευθέρου γάμου. Ὁ Abbé παρουσίασε τὸ ἔσχατος ἐκδοθὲν βιβλίον του «La bonne entente conjugale» καὶ ἀνεσκεύασε τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀντιπάλων του μὲ τὸ φῶς τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἐπιστήμης.

Συμπέρασμα: Τὰ ἀνωτέρω μαρτυροῦν τὸν νέον προσανατολισμὸν τῶν ἐδῶ Λατίνων. Ἡ ἐπίσημος Ρώμη θὰ δυνηθῇ ν' ἀντιστῇ εἰς τὰς νέας αὐτὰς τάσεις; Ἐὰν τὴν ἐμπνέῃ μόνον ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ μεσαιωνικὴ ἀπολυταρχία, ὅχι μόνον ἡ ἑνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ εἶνε χίμαιρα, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς της θὰ τρέπονται εἰς ἄλλους ὁρίζοντας.

Ἐν Παρισίοις. Φεβρ. 1928.

Β. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΤΑ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠ. ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΛΗΞΑΝ ΕΤΟΣ

Ἐκδοθεῖσα ὑπεβλήθη εἰς τὴν I. Σύνοδον ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου ἔκθεσις τῶν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος πεπραγμένων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐξ ἧς παραλαμβάνομεν ἐκ τῶν σπουδαιότερων τὰ ἀκόλουθα:

Ἐκτὸς τῶν δύο Βοηθῶν Ἐπισκόπων, τοῦ μὲν ἐν Ἀθήναις τοῦ δ' ἐν Πειραιεὶ ἐργαζομένου, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὑπῆρξαν 20 ἀρχιερ. ἐπίτροποι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ δύο πρόσφυγες ἐπίσκοποι, ὁ Σεβαστίας Γερβάσιος διὰ τὸν συνοικισμόν Ν. Κοκκινιάς Πειραιῶς, καὶ ὁ Πατάρων Μελέτιος διὰ τὸν τῆς Ν. Ἰωνίας Ἀθηνῶν. Μέριμνα κατεβλήθη διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἀπὸ τριακονταετίας κτισμένων ἐν Ἀθήναις μεγάλων ναῶν, ἰδρῦθησαν δὲ 19 νέοι, ξύλινοι κατὰ τὸ πλεῖστον, ναοὶ διὰ τοὺς πρόσφυγας· ἐκ δὲ τῶν διασωθέντων ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας ἱερῶν ἀμφίων καὶ σκευῶν παρεχωρήθησαν ἱκανὰ εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν, ὑπάρχει ὅμως ἀκόμη ἔλλειψις ναῶν καὶ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὅπου ἐγκατεστάθησαν πρόσφυγες. Ὁ ἱερός κλῆρος ὁμολογεῖται ἐκπληρώσας τὰ ὑψηλά του καθήκοντα εὐσυνειδήτως, ἱκανῶν κληρικῶν ἀναπτυξάντων ἐνοριακὴν πνευματικὴν, φιλανθρωπικὴν καὶ διδασκικὴν δρασίαν ἀξιοσημεῖωτον. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐξέδωκε 14 ἐγκυκλίους, ὧν αἱ τρεῖς περὶ γάμου, ἐπεστήθη δ' ἡ προσοχὴ τοῦ κλήρου εἰς τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν καθήκοντά του καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ὁμαδικῆς συνεργασίας ἐν συγχρονισμῷ πρὸς τὰς σημερινὰς τοῦ ποιμνίου ἀνάγκας, πάντοτε βεβαίως ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ἱερῶν δογμάτων, τῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἐθίμων τῆς ὀρθοδοξίας, ἵνα ὁ ὀρθόδοξος

ἑλληνικὸς λαὸς μὴ γίνεται ἔρμαιον ἐπιτηδείων ἐκμεταλλευτῶν. Ἐπ' ἴσης δι' ἐγκυκλίων ἀπηγορεύθη εἰς τοὺς κληρικοὺς ἢ ἀνάμειξις εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ἢ φοίτησις εἰς κέντρα καὶ κινηματογράφους. Διὰ διάφορα παραπτώματα πειθαρχικῶς ἐτιμωρήθησαν 14 κληρικοὶ δι' ἀργίας ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν μέχρι δύο μηνῶν. Δύο δὲ ἕτεροι ἐδικάσθησαν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Παρὰ πᾶσαν τὴν ζωηρὰν κίνησιν διαφόρων ὁργανώσεων πρὸς διάδοσιν ἀντιθρησκευτικῶν ἰδεῶν, τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τοῦ λαοῦ παραμένει ἀκμαῖον, ὅπως καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς δίψης τοῦ πρὸς ἀπόρρῳσιν τοῦ θείου λόγου, ἐξάγεται δὲ ἡ ἐργασία διαφόρων θρησκευτικῶν ὁργανώσεων, ἢ προσθήκη ὀκτὼ κατηχητικῶν σχολείων εἰς τὰ ἀπὸ τοῦ προπαγοσελθόντος ἔτους λειτουργοῦντα καὶ ἐκτίθεται ἐμπειριστατωμένως ἢ ἀκολουθουμένη ἐν αὐτοῖς διδακτικὴ καὶ φρονηματιστικὴ μέθοδος. Διαπιστουμένου ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ἐν ταῖς κρατικαῖς σχολαῖς μόρφωσις γίνεται οὐ μόνον ἀτελεστάτη, ἀλλὰ πολλακίς καὶ ἐπιβλαβὴς ἕνεκα τῆς δράσεως τοῦ γνωστοῦ «Ἐκπαιδ. Ὁμίλου», ἐκτίθενται λεπτομερῶς τὰ τῆς ἀναμίξεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῆς Ἱ. Συνόδου εἰς τὴν πολύκροτον τοῦ Μαρασλείου ὑπόθεσιν. Ἰδιαιτέρα κατεβλήθη ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μέριμνα περὶ τῶν θρησκευτικῶν ὁργανώσεων, αἳ ἤδη ἐν τε Ἀθήναις, ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐν τῇ καθ' ὅλου περιφερείᾳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀποτελοῦσιν ἑνεακισχίλιοι νέοι καὶ νεανίδες, ἐκτὸς τῶν ἐνηλίκων. Ἡ ἔκθεσις δὲν πορραλεῖται νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὰς ὑπὸ τῶν λεγομένων «παλαιοημερολογιτῶν» προκληθείσας ἀτασθαλίας, ὑποκινούντων ἀγιορειτῶν τινων μοναχῶν ἐν λαϊκῇ ἐνδυμασίᾳ ἀλητευσόντων καὶ τοῦ διαβοήτου ροιμάνου μοναχοῦ Ἀρσενίου Κόττα, ὡς καὶ τὴν δράσιν τῶν προπαγανδῶν καὶ τὰ κατ' αὐτῶν ληφθέντα μέτρα. Εἰς ἀντίρροπον, τρόπον τινά, τῆς ἀντρορθόδοξου κινήσεως τῶν προπαγανδῶν ἐσημειώθησαν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν ἐν διαρκείᾳ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀθροῖαι προσελεύσεις καὶ ἑτεροθρήσκων καὶ ἑτεροδόξων εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἦτοι 18 Μωαμεθανῶν, 7 Ἰσραηλιτῶν, 10 Λατίνων, 2 Ἀρμενίων καὶ 2 Προτεσταντῶν, ἐν ὅλῳ 39, πρὸς καταπολέμησιν δὲ ἀθεϊστικῶν τινων τάσεων, ἰδίᾳ παρὰ τῇ φοιτητικῇ νεολαίᾳ, διενεμήθη εἰδικὴ παραινετικὴ πρὸς τοὺς φοιτητὰς ἐγκύκλιος ἐμποιήσασα αἴσθησιν εἰς τοὺς φοιτητικοὺς κύκλους.

Τῆς φιλανθρωπίας ἢ ἀσκήσις ἐπεδιώχθη καὶ κατὰ τὸ ὑπὸ ἀπολογισμῶν ἔτος μετ' ἰδιαζούσης μερίμνης. Τὰ φιλόπρωχα ταμεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διέθηκαν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν περὶ τὸ 1 1/2 ἑκατομ-

μύριον, παρὰ τὴν κρατοῦσαν οἰκονομικὴν δυσχέρειαν, τὸ δὲ Γεν. Φιλόπρωχον Ταμεῖον ἐπεκούρησεν εἰς πᾶσαν περίστασιν τῶν προσφύγων.

Τὰ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, παρὰ τὴν οἰκονομικὴν τῆς χώρας δυσχέρειαν, ἐξηκολούθησαν προαγόμενα. Τὸ ἐν Βουλιαγμένῃ Ἐκκλησιαστικὸν Ὀρφανοτροφεῖον περιθάλλον περὶ τὰ 120 ὀρφανὰ ἀπέκτησεν ὡς ἰδίαν περιουσίαν τὸν περίξ αὐτοῦ χῶρον ἐξ 97 στρεμμάτων, ἐπομένως ἔχει ἤδη σπουδαίαν βάσιν τῆς ἐπιδωκομένης διὰ συντόνων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐνεργειῶν οἰκονομικῆς αὐτοῦ ἐξασφαλίσεως. Ἐκτὸς ἄλλων ἐνεργειῶν, προέβη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τελευταίως καὶ εἰς τὴν ἴδρυσιν εἰδικοῦ «Συνδέσμου φίλων τῶν ὀρφανῶν» μεριμνῶντος περὶ τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ Ὀρφανοτροφείου. Πρὸς τεχνικὴν δὲ μόρφωσιν τῶν τροφίμων εἰσήγαγε τὴν ὑποδηματοποιίαν, εἰς ἣν ἀσχολοῦνται ἤδη ἱκανοὶ τῶν ὀρφανῶν. Σὺν τῷ χρόνῳ θὰ εἰσαχθῶσι καὶ ἄλλαι τέχναι.

Τῷ 1924 ἴδρυσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὸ «**Ἄσυλον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου**» ἐν Ἀθήναις, τῷ δὲ 1925 τὸ «**Ἄσυλον τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος**» ἐν Πειραιεῖ. Ἀμφότερα ἀποτελοῦνται ἐκ Σχολῶν καὶ ἐργαστηρίων καὶ ἀριθμοῦσι νῦν περὶ τὰς 160 μαθητρίδας, τὸ μὲν ἐν Ἀθήναις μόνον ὀρφανὰς πρόσφυγας, τὸ δὲ ἐν Πειραιεῖ ὀρφανὰς καὶ ἀπόρους ἐκ Πειραιῶς. Ἀμφότερα τὰ ὀρφανοτροφεῖα ταῦτα ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Κράτους ὡς νομικὰ πρόσωπα, διεπόμενα ὑπὸ ἰδίου ἑκαστον Καταστατικοῦ, ἐγκεκριμένου διὰ Διατάγματος, καὶ διοικούμενα ὑπὸ ἰδίου Δ. Συμβουλίου ἐκ Κυριῶν, προεδρευομένου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Τὰ ἰδρύματα ταῦτα ἀπέδωκαν ἤδη λαμπρὰ ἀποτελέσματα, περιθάλλοντα καὶ μορφοῦντα ὀρφανὰ καὶ ἀποραχοράσια. Τὸ «Ἄσυλον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου», εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ ὀποίου δ.δ.άσκει δις καὶ τρις τῆς ἐβδομάδος φροντιστηριακῶς, ἐκτὸς τῶν διδασκάλων, καὶ οἱ τελειόφοιτοι τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ Καθηγητοῦ τῶν Παιδαγωγικῶν, συμπληροῖ κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1927—8 τὸν παιδευτικὸν κύκλον τῆς πλήρους ἐξαταξίου δημοτικῆς Σχολῆς, ἐπομένως ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ ἔτους θὰ λειτουργήσῃ ἐν αὐτῷ καὶ τὸ Ἐπαγγελματικὸν Τμήμα.

Εἰς τὰ ἰδρύματα ταῦτα προσέθηκεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1926-7 μεικτὸν Σχολεῖον ἐν τῇ συνοικίᾳ Κεραταινίου — Δραπετσῶνος τοῦ Πειραιῶς, εἰς ὃ κατ' ἀρχὰς περισυνελέγησαν περὶ τὰ 30 ὀρφανὰ καὶ ἀπορα παιδία ἐκ Πειραιῶς. Τὸ ἴδρυμα προήχθη, διαμορφοῦται δὲ ἤδη εἰς «**Ὀρ-**

φανοτροφείον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου», περιθάλλον νῦν 40 ὄρφανὰ παιδιά ἐκ Πειραιῶς, ἐλπίζει δὲ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅτι διὰ τῆς βοηθείας τῶν φιλανθρωπῶν τὸ Ὄρφανοτροφεῖον τοῦτο ἀποκιῆσαν ἤδη τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, ἐκ δωρεᾶς τῆς οἰκογενείας Δρέλια, καὶ ἀναγνωρίσθην ὑπὸ τοῦ Κράτους θὰ ἐγκατασταθῇ λίαν ταχέως καὶ ἐν ἰδιοκτησίᾳ οἰκίῳματι.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀσύστατοι ἰσχυρισμοὶ περὶ ἡμερολογίου

Ὁ ἀξιότιμος Βουλευτὴς Κυκλάδων κ. Δημ. Βοκοτόπουλος ἐπανέλαβε καὶ πάλιν ἐν δημοσιεύματι αὐτοῦ τοὺς παραδόξους ἰσχυρισμούς του, καθ' οὓς ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου «εἶναι ἔργον αὐθαίρετον προσωπικῶς» τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὅτι μόνος αὐτὸς προέβη εἰς τὴν μεταρρύθμισιν, ἣν «τρομοκρατουμένη» ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐνέκρινε διὰ τῆς ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1923 πράξεως αὐτῆς, ἀμφισβητεῖ δὲ τὸ κύρος τῆς Ἱεραρχίας τῆς διὰ τῆς πράξεως ταύτης «ἐγκρινάσης τὴν ἐγκύκλιον» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Πῶς ἐγκύκλιον τῆς 1 Μαρτίου 1924 ἐνέκρινεν ἡ Ἱεραρχία διὰ πράξεως τῆς 27 Δεκεμβρίου 1923 εἶναι ἀληθῶς ἀκατανόητον! Ἀλλὰ συνέβη ὅπως τὸ ἀντίθετον. Ἐκ τῆς πράξεως τῆς 27 Δεκεμβρίου 1923 προήλθεν ἡ Ἐγκύκλιος τῆς 1 Μαρτίου 1924 εἰς ἐκτέλεσιν ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας. Προσθέτει δὲ ὁ κ. βουλευτὴς καὶ τοῦτο, ὅτι «ἡ συνταγματικὴ καὶ νόμιμος ὀλιγομελής Ἱ. Σύνοδος οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἀναβιώσεως αὐτῆς μέχρι σήμερον ἐνέκρινε τὴν μεταρρύθμισιν, ἐξακολοθοῦσαν νὰ ὑφίσταται μὲ μόνην τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου».

Ἀντυχῶς τοιοῦτοι ἀσύστατοι ἰσχυρισμοὶ γίνονται πιστευτοὶ ὑπὸ τινῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων, οἵτινες καὶ ἐμφανατίζονται καὶ ἐκτρέπονται εἰς πράξεις ξένας πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσεβείαν. Εἶναι δὲ θλιβερόν, ὅτι, ἐνῶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δύο ἐπίσημα ἀνακοινωθέντα ἐδημοσιεύθησαν παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀναιροῦντα τοὺς ἰσχυρισμούς τοῦ κ. Βοκοτόπουλου, οὗτος οὐ μόνον ἐπαναλαμβάνει αὐτοὺς ἐναντίον τῶν πραγματικῶν γεγονότων καὶ τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ προσθέτει ὅτι οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἀναβιώσεώς της ἡ ὀλιγομελής Σύνοδος ἐνέκρινε τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου!

Ἀλλὰ πέντε μῆνας μετὰ τὴν δικτατορικὴν «ἀναβίωσίν της», ἤτοι τῆ 16 Ἀπριλίου 1926, ἡ ὀλιγομελής Σύνοδος ἐξέδωκεν εἰδικὴν περὶ ἡμερολογίου Ἐγκύκλιον «πρὸς τὰ εὐσεβῆ καὶ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας» (ἐδημοσιεύθη καὶ ἐν τῇ «Ἐκκλησία» ἔτ. 1926 ἀριθμ. 17, 18), δι' ἧς συνίστα τὴν ὑπακοὴν εἰς τὰς περὶ ἡμερολογίου ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας, οὐδεμίαν δ' εὐκαιρίαν παρέλειψεν ὅπως ἀποκρούσῃ τοὺς διαστρέφοντας τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν σημασίαν τῆς γενομένης διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου. Τοῦτ' αὐτὸ ἔπραξε καὶ ἡ ὀλομέλεια τῆς Ἱεραρχίας κατὰ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑορτὴ	Ἔξο.
ΜΑΡΤΙΟΣ	4	Κυρ. Α' Νηστ.	Κυρ. Α' Νηστ.	Ε' α'	
	11	Κυρ. Β' Νηστ.	Κυρ. Β'	ΣΤ β'	
	18	Κυρ. Γ' Νηστ.	Κυρ. Γ'	Ζ' βαρῶν	
	25	Εὐαγγελισμοῦ	Εὐαγγελισμοῦ	ἑορτ. δ'	

τὰς ἐκάστοτε συνελεύσεις αὐτῆς, διότι ἡ κατὰ τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου ἀντίδρασις ἐπιμόνως προσεπάθησε νὰ καταστήσῃ στόχον τῶν ἀδίκων ἐπιθέσεων τῆς τὸ πρόσωπον τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, διὰ τῆς διαδόσεως ὅτι ἡ διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου ὑπῆρξεν ἔργον αὐτοῦ καὶ μόνου. Πρὸ ὀλίγων ἔτι ἡμερῶν ἡ παρούσα Ἱερά Σύνοδος δι' ἀνακοινωθέντος πρὸς τοὺς παλαιοημερολογίτας ἐδήλου ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου κριθὲν καὶ ἀποφασισθὲν ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας ἐκφεύγει τὴν ἀρμοδιότητα τῆς ὀλιγομελοῦς Συνόδου οὐχ ἦττον καὶ παρὰ τὴν ἐπισημοτάτην ταύτην διαβεβαίωσιν ὁ κ. Βοκοτόπουλος ἐπανήλθεν εἰς τοὺς προσφιλεῖς ἰσχυρισμούς του. Χάριν δὲ τῶν παρασυρομένων ὑπὸ τοιούτων ἰσχυρισμῶν παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰ δύο ἀνακοινωθέντα τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἀπὸ 6 καὶ 11 Ἰουλίου 1927, ἔχοντα ὡς ἐξ ἧς:

α'.

«Ἐπειδὴ ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς Κυκλάδων κ. Βοκοτόπουλος ἰσχυρίσθη ἐν δημοσίᾳ διαλέξει, ὅτι τὸ νέον ἡμερολόγιον εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος δι' Ἐγκύκλιον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ ἄνευ ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δηλοῦται καὶ αὐθις ἐπίσημως καὶ ὑπευθύνως, ὅτι ὀλόκληρος ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δι' ἐπανειλημμένων ἀποφάσεων καὶ ὁμοφώνως καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1923 ἐπίσημου πράξεως αὐτῆς ἀπεφάσισε τὴν προσαρμογὴν τοῦ ἑορτολογίου τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἡ δὲ ἀπὸ 1 Μαρτίου 1924 Ἐγκύκλιος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὡς Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐξεδόθη εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱεραρχίας. Ἐξ ἴσου ἀνακριβῆς εἶναι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ κ. Βοκοτόπουλου, καθ' ὃν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀπεφάσισε μόνος καὶ ἄνευ ἐγκρίσεως τῆς περὶ αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου 1924 Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, ἐν ἣ προσηγογράφονται πάντες οἱ Ἱεράρχαι τῆς περὶ αὐτὸν Συνόδου. Ἄλλως τε καὶ ὁ στοιχειώδη γνῶσιν ἔχων τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἐννοεῖ, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν Πρόεδρος Ἱερᾶς Συνόδου ν' ἀποφασίσῃ τι ἄνευ προηγουμένης πράξεως καὶ ἀποφάσεως τῆς ἧς προεδρεύει Συνόδου».

β'.

«Ἡ Ἱερά Σύνοδος μετὰ λύτης βλέπουσα τὸν βουλευτὴν Κυκλάδων κ. Βοκοτόπουλον ἐπιμένοντα εἰς ἰσχυρισμούς τελείως ἀνακριβεῖς περὶ τοῦ πῶς εἰσῆχθη τὸ νέον ἡμερολόγιον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, δηλοῖ καὶ αὐθις

ὅτι ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου μὴ προσκρούοντος εἰς τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐγένετο ἐκ πρωτοβουλίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ μετὰ ἐπανειλημμένας καὶ ὁμοφώνους ἀποφάσεις ὀλοκλήρου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις, μετὰ τὴν εἰσαγωγήν τοῦ νέου ἡμερολογίου οὐχὶ ἀπαξ δοθείσης ἀφορμῆς ἐν συνεδριάσει αὐτῆς ἀπεφάνθη, ὅτι ὁ Πρόεδρος αὐτῆς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν οὐδὲν ἄλλο ἐπραξεν ἢ νὰ ἐκτελέσῃ ἐπακριβῶς τὰς κανονικὰς καὶ νομίμους ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας. Ταῦτα διὰ τελευταίαν φορὰν».

Ἐὰν μὴ ἴδω..

Ὅσακις βεβαιούμεν τοὺς ὑπὸ τοῦ κομμουνισμοῦ παρασυρομένους ὁποῖα κόλασις λυμαίνεται τὴν μπολσεβικὴν Ρωσίαν ὀπισθεν τῆς ἐκλάμπρου προθήκης τοῦ τεχνητοῦ παριδείσου, δὲν καθιστάμεθα πιστευτοί. Νομιζόμεθα πολέμιοι τῆς νέας «ἰδεολογίας» ὡς ἀπεοκληρημένοι ἄστοί, ἐκ συμφέροντος ὑποστηρίζοντες τὸ ἀστικὸν καθεστὼς καὶ ἐχθροὶ τῶν «νέων» ἰδεῶν. «Ἐὰν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω ὡς ἀληθεῖς τοὺς ἰσχυρισμούς σας»,—εἶπε ἀπάντησις, τὴν ὁποῖαν συχνάκις ἀκούομεν. Τοιοῦτοι ἦσαν καὶ οἱ ἐπ' ἐσχάτων ἐπισκεφθέντες τὴν Ρωσίαν γάλλοι ἐργάται· μετέβησαν ἐπίτηδες εἰς τὴν Μόσχαν διὰ νὰ ἴδουν ἰδίους ὄμμασι τί ἐπὶ τέλους συμβαίνει ἐκεῖ. Καὶ ἐπανακάμφαντες εἰς τὴν γενέτειραν ἤρχισαν νὰ δημοσιεύουν τὰς ἐκεῖθεν ἐντυπώσεις, ὁμολογοῦν δὲ ὅτι ἐπέστρεψαν πλήρεις ἀπογοητεύσεως, διότι οἱ μπολσεβικοὶ περιέφερον τοὺς ἐπισκέπτας τῶν εἰς ὠρισμένους τόπους καὶ ἰδρύματα «ἐκ τῶν προτέρων σκηνοθετημένα κατὰ τὸν εἰς αὐτοὺς συμφέροντα τρόπον». Μετὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην ἡμεῖς οὐδὲν ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν.

Ἄστοχος ἐνέργεια.

Εἰδήσεις ἐκ Γενεύης ἀνέφερον ἐπ' ἐσχάτων, ὅτι εἰς τὴν Γεν. Γραμματεῖαν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν ἐλήφθησαν ἀναφοραὶ τῶν ἠγουμένων τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ρωσικῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος καὶ τῆς εἰς τὴν μονὴν τοῦ Βατοπεδίου ἀνηκούσης σκῆτης τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, παραπονουμένων, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις προέβη εἰς ἀπαλλοτριώσεις κτημάτων τῶν, εὐρισκομένων εἰς τὴν Χαλκιδικὴν χωρὶς νὰ καταβάλλῃ ἀποζημίωσιν, καὶ ὅτι αἱ ἀναφοραὶ αὗται διεβιβάσθησαν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, μετὰ τὴν παράκλησιν ὅπως ὑποβάλλῃ τὰς ἐπ' αὐτῶν παρατηρήσεις της. Τὰ παράπονα εἶνε ἀστήρικτα, διότι ἀπὸ τοῦ 1926 ἤδη, ἐπὶ δικτατορίας, ἐξεδόθη Νομοθετικὸν Διάταγμα, κυρωθὲν προσφάτως ὑπὸ τῆς Βουλῆς, καθ' ὃ, διὰ τὰ ἀπαλλοτριούμενα κτήματα τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους θὰ καταβάλλωνται ἀποζημιώσεις ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τρεχούσης ἀγοραίας τιμῆς αὐτῶν καὶ ὅχι

ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος ἀγροτικοῦ νόμου, τὰ δὲ ποσὰ τῶν ἀποζημιώσεων θὰ κατατίθενται εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος διὰ ν' ἀποτελοῦν περιουσίαν ἀναφαίρετον τῶν μονῶν, εἰς ἃς ἀνήκον τὰ κτήματα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξασφαλίζεται ἐκ τῶν τόκων ἡ συντήρησις των. Τὸ Συμβούλιον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν, ἀσχοληθὲν εἰς προηγουμένην Σύνοδον αὐτοῦ ἐπὶ παρομοίᾳ ἀναφορᾶς τῆς Μονῆς Ζωγράφου, ἔκρινεν ὡς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὸν τὸ ἐν λόγῳ Νομοθετικὸν Διάταγμα καὶ ὡς σύμφωνον πρὸς τὰς διατάξεις τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου, τὰς ἐξασφαλίζούσας τὸ καθεστὼς τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἀναγνωρισθείσας ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης.

«Σὺ εἶπας».

Συνωφρουντο οἱ κομμουνισταὶ δυσανασχετοῦντες ὁσακις διεπιστοῦμεν τὴν ἀντίφασιν τῶν ἔργων αὐτῶν πρὸς τὴν «ἰδεολογίαν» των. Ἡ πολυτέλεια τῶν πρεσβειῶν των, τὰ καταλειπόμενα ὑπὸ τῶν θνησκόντων πρεσβευτῶν των ἑκατομμύρια, καὶ αἱ πολυδάπαι θάλαια καὶ πανηγύρεις τῶν δεξιώσεων τῶν πρεσβευτικῶν των μεγάρων ἀποτελοῦσι σκληροὺς ἐμπαιγμούς τοῦ ταλαιπώρου ἐργάτου καὶ τοῦ δυστυχοῦς χωρικοῦ, ὑπὲρ ὧν τάχα ἡ ἐπανάστασις ἐγένετο. Σήμερον αὐτοὶ οἱ ἐπισημότατοι μπολσεβικοὶ τῆς Μόσχας κατηγοροῦσι τὸν ἐξόριστον Τρότσκι, διὰ τὴν ἀφάνταστον πολυτέλειαν, τὴν ὁποῖαν συναπήγαγεν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας του. Ἄν εἰς μόναν τὰς ὁμολογίας τῶν ἀρχικομμουνιστῶν πείθωνται οἱ ὄπαδοί των, ὑπισχνόμεθα ὅτι ἐφεξῆς οὐδὲ λέξιν θὰ ἀναφέρωμεν περὶ τούτων, διότι τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἐπέλθῃ αὐτόματον.

Ἰούλιος Βέρν.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ διασήμου φίλου τῶν παιδῶν μυθιστοριογράφου Ἰουλίου Βέρν δίκαιον εἶνε καὶ ἀπὸ τῶν σπηλαίων τούτων νὰ ἐξαρθῇ ἡ πρὸς τὰ παιδιά ἀγάπη του, ὑφ' ἧς ἐνεπνέοντο τὰ τοσαῦτα ἐκλαϊκευτικὰ τῆς ἐπιστήμης ἔργα του, ἐπίτηδες διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν συγγεγραμμένα καὶ τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου συνδυάζοντα. Ἄλλ' ὁ Βέρν ἀξιοῦται ἐνταῦθα μνήμης εὐφήμου κυρίως διότι ἐν τοῖς μυθιστορήμασί του δὲν ἡμέλει νὰ μεταλαμπαδεύῃ εἰς τὰς ἀθῶνας καὶ εὐπλάστους παιδικὰς ψυχὰς καὶ τὰ θρησκευτικὰ, καὶ τὰ οἰκογενειακὰ καὶ τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα, ἐμπεδῶν ἐν αὐτοῖς τὰς ἠθικὰς ἐκείνας ἀρχάς, ἐφ' ὧν ἐδράζονται καὶ δι' ὧν συγκροτοῦνται καὶ συγκροτοῦνται τὰ ἄτομα καὶ αἱ κοινωναί.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

— Η Διαρ. Ἱερὰ Σύνοδος τὴν ὑποβληθεῖσαν Αὐτῇ ἀναφορὰν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ διδασκαλικοῦ Συλλόγου Μαγνησίας, κατὰ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῶν Δημοτικῶν σχολείων Βόλου, Γεωργίου Ἀραβῶβη καὶ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ Δημοδιδασκάλου Κωνσταντίνου Θεοδωροπούλου, ζητούντων τὴν ἀπὸ τὰ Σχολεῖα κατάργησιν τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων, παρέπεμψε τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Δημητριάδος ὅπως προβῇ εἰς τὴν ἐνέργειαν ἀνακρίσεων, τὸν δὲ σχηματισθησόμενον φάκελλον ὑποβάλλῃ Αὐτῇ διὰ τὰ περαιτέρω.

— Διωρίσθη Σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Κατερινούσας» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀκαρνανίας ὁ Μοναχὸς Ἀντώνιος Σγουρδέλης, ἀντὶ τοῦ μὴ ἀποδεξαμένου τὴν τοῦ Συμβούλου θέσιν Ἱερομ. Λεοντίου Γιαννοπούλου.

— Ἡ Συνομοσπονδία τῶν Ἐπαγγελματιῶν τῆς Ἑλλάδος ὑπέβαλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ψήφισμα, δι' οὗ ἐκφράζει τὴν ἀγανάκτησιν τῆς διὰ τὴν ἐκ τῆς παλαιοημερο ογητικῆς κινήσεως δημιουργηθεῖσαν τόσον ἔκρυθμον, ὅσον καὶ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς ἐπιζήμιον κατάστασιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος, διαμαρτύρεται διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς Πολιτείας καὶ ποιεῖται ἐκκλησίαν εἰς τοὺς κυβερνῶντας, ἵνα ἐφαρμόζοντες τοὺς κειμένους Νόμους πατάξουν τὴν αὐθαιρεσίαν, τὴν δημιουργούσαν ἀπροόπτου ἐκτάσεως ἔκτροπα.

— Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἠγγέλθη πρὸς τὸν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἐκ Μετσόβου ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ Μητροπολίτου Μετσόβου Τιμοθέου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διεβίβασε τὴν λυπηρὰν εἶδησιν πρὸς τὸν Οἶκον. Πατριάρχην.

— Πολυμελής ἐπιτροπή, ἀντιπροσωπεύουσα τὸν ἐμπορικόν, ἐπιστημονικόν καὶ βιομηχανικόν κόσμον τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς παρουσιάσθη προχθὲς ἐνώπιον τῶν κ. κ. ὑπουργῶν ἐπὶ τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, καθὼς καὶ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ ἐπέδωκεν ἀναφορὰς φέρουσαν περὶ τὰς χιλίας ὑπογραφὰς ἐμπόρων, βιομηχάνων, ἐπιστημόνων καὶ ἐπαγγελματιῶν πάσης τάξεως. Διὰ τῆς ἀναφορᾶς ταύτης ἐκφράζεται ἡ ἀγανάκτησις τοῦ λαοῦ κατὰ τῆς ἀκόσμου καὶ ὑβριστικῆς συμπεριφορᾶς τῶν ὀλίγων φανατικῶν παλαιομερολογιτῶν καὶ ζητεῖται ἡ κατ' αὐτῶν δραστηρία ἐπέμβασις Κράτους καὶ Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ ἡ ἀποφυγὴ πάσης ἀνακινήσεως τοῦ ἀπαξ λυθέντος ζητήματος τοῦ ἡμερολο-

γίου. Ἐν τῇ ἀναφορᾷ τονίζεται ὅτι αἱ ἐπιθέσεις καὶ ὕβρεις τῶν παλαιομερολογιτῶν κατὰ τοῦ Πρωθιεράρχου τῆς ἐκκλησίας ἐκθέτουν καὶ ἐκκλησίαν καὶ κράτος εἰς τὰ ὄμματα τῶν ξένων, ἡ δὲ τυχὸν νέα μεταβολὴ ἡμερολογίου θέλει εὖρη ἀντιμέτωπον τὸ μέγιστον μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ ἰδίως τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου. Οἱ κ. κ. ὑπουργοὶ ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ ἐνεργήσουν τὰ δέοντα. Ἐπίσης καὶ οἱ συνοδικοὶ Ἱεράρχαι ἐξεδήλωσαν τὴν χαρὰν τῶν διὰ τὴν αὐθόρμητον ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας ἐκδήλωσιν τῶν μεμορφωμένων τάξεων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ λάβουν ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν τὴν ἀναφορὰν τῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ «Πανταίνου» δημοσιεύεται «Κανονισμὸς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας».

— Ἐλήφθη ἀπόφασις ὅπως ἡ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Καίρου ἀνεκαθὲν ὑφισταμένη καὶ πασίγνωστος εἰς τοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους βιβλιοθήκη χειρορογράφων μετενεχθῇ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας πρὸς καλλιτέραν αὐτῶν φύλαξιν καὶ περιποίησιν ὑπὸ εἰδικοῦ βιβλιοφύλακος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἡ ἐν Παρισίοις ρωσικὴ μερίς ἡ ἀποδοκιμάζουσα τὴν περὶ τοῦ μητροπ. Εὐλόγιου ἀπόφασιν τοῦ ἐν Κάρλοβιτς κολλεγίου τῶν ὑπερορῶν ρώσων ἀρχιερέων καὶ μὴ ἀναγνωρίζουσα δικαιώματα εἰς αὐτήν, ἐώρτασε πανηγυρικῶς τὴν 25ην ἀμφιτερίδα τῆς ἀρχιερατείας τοῦ ἐν λόγῳ μητροπολίτου.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Πρωθιεράρχης τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας ἰνεπλήρωσε κατ' αὐτὰς εἰκοσιπενταετίαν ὡς Πριμᾶτος τῆς Ἀγγλίας Κατὰ τὸν προσεχῆ Ἀπρίλιον συμπληροῦ τὸ ὄγδοηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, κατὰ δὲ τὸν Νοέμβριον τοῦ ἔτους τούτου θὰ ἐορτάσῃ τοὺς χρυσοῦς του τᾶμους.

— Εἰδῆσαι: ἐξ Ἀγγλίας ἀναφέρουσιν, ὅτι ἡ βουλὴ τῶν Κοινοτήτων ἐψήφισε νομοσχέδιον, δι' οὗ σταθεροποιεῖται ἐφεξῆς ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ ἐορτὴ τοῦ Πάσχα, ὀριζομένου τοῦ ἐορτασμοῦ αὐτῆς κατὰ τὴν μετὰ τὸ δεύτερον Σάββατον τοῦ Ἀπριλίου Κυριακῆν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη φέρεται συναφῆς πρὸς τὸ ὑπὸ μελέτην παρὰ τῇ Κοινωνίᾳ τῶν ἐθνῶν ἀφ' ἱκανοῦ ὑπάρχον σχέδιον, ἀναμένομεν ὅμως πληρεστέρας εἰδήσεις ὅπως πληροφορηθῶμεν τί ἀκριβῶς συμβαίνει.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Βατι-

κανού «Ρωμαίος Παρατηρητής» ἐδημοσίευσεν ἄρθρον ἐπὶ τοῦ «Ρωμαϊκοῦ Ζητήματος» ἀπαντῶν εἰς ἄρθρον τι τῆς ἡμεπισημοῦ φασιστικῆς ἐφημερίδος «Λαὸς τῆς Ἰταλίας». Ἡ Παπικὴ ἐφημερίς τονίζει ἐν τῷ ἄρθρῳ τῆς ὅτι ὁ Πάπας οὔτε κατὰ ἐν ἰῶτα δὲν ὑπεχώρησεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του ὅπως ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἀποκαταστήσῃ εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν κοσμηκὴν ἐξουσίαν, ἣν οἱ Πάπαι εἶχον πρὸ τοῦ 1870. Ὁ «Ρωμαίος Παρατηρητής» τονίζει ὡσαύτως ὅτι, ὡς οἱ προκάτοχοί του ἐνέμειναν, οὕτω καὶ ὁ νῦν Πάπας ἐμμένει εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι ὁ ἀχαλίνωτος σοσιαλισμὸς καὶ ἡ ἀχαλίνωτος δικτατορία ἀντίκεινται ριζικῶς εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ καταπολεμῶνται ὑπὸ τῶν χριστιανῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις». Ὑπὸ τοῦ Βουλευτοῦ Λακωνίας κ. Δημ. Πετρακάκου ἤρξατο δημοσιεύμενον μηνιαίον ἄριστον περιοδικόν, ἐν ᾧ δημοσιεύονται ἄρθρα καὶ πραγματεῖαι τοῦ τε Διευθυντοῦ αὐτοῦ καὶ τῶν κορυφαίων παρ' ἡμῖν πολιτικῶν καὶ ἐπιστημόνων. Ὁ Διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ, ἐπιθυμῶν νὰ προκαλέσῃ καὶ τὸ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐνδιαφέρον, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἤδη τεύχους ἤρξατο καταχωρῶν καὶ σχετικὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἄρθρα, πικρατῖθεται δὲ λίαν ἐνδιαφέρον ἄρθρον τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, καὶ διὰ τὸ ἐπόμενον τεύχος ἀγγέλλεται ἄρθρον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατειρῶν κ. Γεωμανοῦ. Οὕτω δὲ τὸ περιοδικόν ἀποβαίνει μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του καὶ ἐπομένως ἄξιον πάσης προσοχῆς καὶ ὑποστηρίξεως. Ἡ ἔτησίαι συνδρομὴ αὐτοῦ ὄρισθη εἰς δρχ. 100, ἐκάστου δὲ τεύχους ἡ τιμὴ εἰς δρχ. 8. Συνιστῶμεν θερμῶς τὴν ἀπόκτησιν καὶ παρακολούθησιν αὐτοῦ.

Β. Βισσελάφτσεφ (Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας), Δύο διαλέξεις περὶ μίαν ἀλήθειαν. Μετάφρ. Λάμπρου Παροῦ. Ἐκδοσις τοῦ φοιτητικοῦ τμήματος τῆς «Χριστ. Ἀδελφότητος τῶν Νέων». Ἀθῆναι 1928. — Τὸ κομμὸν τοῦτο τομίδιον περιλαμβάνει τὰς ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» δημοσιευθείσας διαλέξεις τοῦ κ. Βισσελάφτσεφ πρὸς τοὺς φοιτητὰς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου «Καρδία καὶ Θρησκεία» καὶ «Χριστιανισμὸς καὶ σύγχρονος πολιτισμὸς». Τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν συνιστῶμεν καὶ πρὸς πάντα μὲν, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς νέους, τοὺς πολλὰ μὲν πολλαχόθεν ἀκούοντας, δεομένους δὲ αὐθεντικῆς ὑποδείξεως περὶ τοῦ ποῖον ἐξ αὐτῶν τάληθές.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Φενεῶ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ «Ἅγιος Γεώργιος» διακηρύττει ὅτι, ματαιωθείσης τῆς δημοπρασίας, περὶ τριπλοῦς ἐνοικιάσεως τῆς θερινῆς χορονομῆς τοῦ ποιμνηστασίου «Δουρδουβιάνα» ἐπαναλαμβάνεται αὕτη τὴν 1ην Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 2αν—1ην μ. μ. ἐν Γκούρα καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμμοῦ Φενεοῦ Εὐαγ. Φούγκα ἢ τοῦ νομίμου ἀνακληρωτοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ἀρχικῆς ἡμῶν διακηρύξεως. Ἐν Ἱ. Μονῇ Φενεοῦ τῇ 5-2-28.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Χίφ Ἱερᾶς Νέας Μονῆς διακηρύττει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ τετραετής ἐκμίσθωσις τοῦ ἐν Χίφ καὶ ἐν τῇ θέσει «Κο-

καλᾶς» (κάμπος) κειμένου περιβολῆ χωραφίων τῆς Ἱερᾶς Νέας Μονῆς τοῦ ἐπονομαζομένου Ἀτσάλη ἐκτάσεως 15 περίπου στρεμμάτων. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ πᾶσιν τῶν δραχμῶν 16000 ἐτησίως προπληρωνομένων. — Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται τῆς 28 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 π. μ. 12 μ. ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐπαμεινώνδου Ἀντ. Βασιλειάδου ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ὑπὸ σημερινὴν χρονολογίαν διακηρύξεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου δημοσιευθείσης νομοτύπως. Ἐν Χίφ τῇ 1η Φεβρουαρίου 1928

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ὀλυμπιωτίσσης προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκ ποιήσεως τὸ ποιμνιον τῆς Μονῆς ἀποτελούμενον ἐξ 150 προβάτων καὶ 350 αἰγιδίων, συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεως εὐρισκομένης ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς, ἐνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσώνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τῆς 3ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Ἡκουμενικοῦ Ἐφόρου, Συμβολαιογράφου Ἐλασσώνος καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ὀλυμπιωτίσσης τῇ 10-2-1928

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ὀλυμπιωτίσσης προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως 1) εἰς ἀγρὸς τῆς Μονῆς κειμένους ἐν τῇ θέσει «Κιόσκια» Ἐλασσώνος στρεμμάτων περίπου, 13 2) εἰς λαχανόκηπος κειμένους ἐν τῇ αὐτῇ θέσει στρεμμάτων 4 περίπου, 3) ἕτερος λαχανόκηπος κειμένος ἐν τῇ θέσει Βαρῶσι Ἐλασσώνος στρεμμάτων 15 περίπου, 4) πέντε ἀμπελοὶ 30 περίπου στρεμμάτων συνολικῶς, συμφώνως τοῖς ὅροις ταυταριθμοῦ διακηρύξεως εὐρισκομένης ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς ἐνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσώνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τῆς 3ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, Συμβολαιογράφου Ἐλασσώνος καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ὀλυμπιωτίσσης τῇ 10-2-28.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ζαχάλη Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλίου, διακηρύττει ὅτι ἐν Δερεβένῳ τῇ 6ῃ Μαΐου ἐ. ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Εὐρωστίνης Γεωργίου Μελισσαρωπούλου, ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀντιπροσώπου, καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Μονῆς ἐκθέσει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιάσεως τῶν ἐν Εὐρωστίνῃ ἀγρῶν τῆς Μονῆς ὧν τὰ ὀνόματα τῶν ἐνοικιαζομένων εἰσὶ. Ὀλη, Κούργια, Ῥοδιά, Δερβέτι, Πατήματα, Καμίτι, Παπανικολέϊκα, Κόκινος Πεστρίτης, Μουραχότα, Κατήφορα, Σαμουήλ, Δένδρο, Καραβιάνακα, Μοναστηριακὴ Ἀχοῦρι, Σουλινάρι, Βεσοχώρι χαλίνωμα, Ἄϊω καὶ κάτω Γιουργιάνο, καὶ πεδνα, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἢς ἀντίγραφον εὐρίσκειται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Εὐρωστίνης ὧν οἱ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσωσι δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν ἐν τῇ Μονῇ τῇ 14 Φεβρουαρίου.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Κωνσταντίνου Λοκρίδος διακηρύττει ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως κατόπιν προσφορᾶς τοῦ κ. Κυριαζίδη 1) Τὸ ἀλώνιον τῆς Μονῆς ἐκτάσεως στρεμμάτων ἐξ. 2) Τὸ ἐπὶ τῆς δημοσίας παραλιακῆς ὁδοῦ κειμένον οἰκόμεδον τῆς Μονῆς ἐκτάσεως 350 τετρ. μέτρων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀταλάνῃ τῆς 3ην Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀποστόλου Ντέβα, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως, ἣν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῇ 14 Φεβρουαρίου 1928.